

siis jõudma omma ello hoida ja üllespidada äkkiliseses häddas ja raskes kitsikus, ses, mis teadmatta meie peale tulleb! Sedda wõib ükspäinis se, kelle sanna ka merri ja tuled kuulwad ja kes keif juuksekarwad meie peas ärraluggend, ja meie süddame mõtted io kaugele ärratunneb, ja keif asjad on ette seadnud. Meie silma ees näitab mitto asja hopis seggane, et ei keige targemki ei wõi arwo sada, miks se nenda sünnib ja ei mitte teist wiisi, agga temma silm näab keif selgeste, temma jõuab keif nenda seada, et se meile heaks tulleb, ja meid kahjo ja willetsusse eest hoiab. Ja kui siis temma nõu ilmub, siis wast tunneme meie, kuida temma meid otse kätpidi tallotand.

Misuggust luggu Jummalä arwalikkust abbist ja hoidmisest, mis meie maal, Tallinnas, on sündinud, juttustab meile üks wanna, wägga auwäärt ja ustaw Praua. Temma omma pärrast on üks kaunis ja uhke maja Tallinnas toom peal,

kõrge kalso sõrwa peal seismas. Seal sündis nüüd, rakis aus Praua, kas kolme kümne aasta eest, ehk ennemalgi weel, et sedda maja wäljapoolt müri ueste pidid krahwitama ja walgeks tehtama. Ja selle tõle ollid mürisepad tellitud, kes ka julgeste kardetawa tõle hakkasid, sest et se nende toitja olli, ja et Jummalä peale lootsid, kes ka sealgi jõuab hoida nenda kui iggas kohhas. Agga siiski ühhel päwal üks mees nende seast kaebas teistele, et kartlikud mõtted tedda waewawad, ni kui peaks üks suur õnnetus temmale tänna sündima. „Mis sul siis wigga? küsisid seltsimehed, kas olled haige; wõi kardad ennast kukkuma? siis tulle enneminne kohhe tellingi pealt mahha ja minne kojo.“ „Ei mitte,“ ütles temma, „minna ollen terve, ja omma pärrast ma ei kardagi, agga laste pärrast on mo südda raske, et kõi nemmadki terweks jäid, kui kotto tul- lin, agga minno naene olli pissut haige. Siiski ka temma pärrast ma ei kardä, ja